

Arrest

nr. 304 672 van 11 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. O. TODTS loco Mr. S. BUYSSE. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is niet verschenen noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1982.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in mei 2004. Op 20 februari 2024 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 maart 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 maart 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U, [A.S.H.], verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op [...]1982 in M'Tioua, gelegen in de Marokkaanse provincie Chefchaouen. Daar groeide u samen met uw jongere zus op bij uw ouders. Op zesjarige leeftijd verhuisde uw gezin naar de stad Tétouan, gelegen in de gelijknamige provincie. U ging er naar school, maar diende uw studies vroegtijdig te beëindigen. Uw gezin bevond zich immers in een preciaire financiële situatie en uw ouders hadden het moeilijk om in het levensonderhoud voor u en uw zus te voorzien, waardoor ook u al op jonge leeftijd aan het werk moest. Op ongeveer veertienjarige leeftijd ging u aan de slag als mecanicien in de autogarage van de buurman. Daar kwam u in contact met een man die al enige tijd in België verbleef en geregeld terugkeerde naar Marokko. Op een bepaald moment stelde deze persoon u voor om met hem mee te gaan naar Europa en in België een betere toekomst uit de bouwen. Deze mooie kans kon u niet aan zich voorbij laten gaan en u verliet vervolgens in mei 2004 met valse identiteitsdocumenten Marokko.

U reisde naar België en vestigde zich in Antwerpen. U beschikte niet over legale verblijfsdocumenten, maar bemachtigde al snel een job als automecanicien. Daarnaast leverde u inspanningen om Nederlands te leren, integratiecursussen en verdere op werk gerichte opleidingen te volgen. Op 15 mei 2009 kwam men bij een politiecontrole in Antwerpen tot de vaststelling dat u zich illegaal op het grondgebied bevond, waarna u een eerste keer een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg afgeleverd. U bleef niettemin in België en zette hier uw leven verder. Enkele maanden later, op 29 oktober 2009, diende u een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. In deze periode begon u tevens een relatie met [C.V.], een Belgisch staatsburger. Jullie gingen officieel wettelijk samenwonen op 16 augustus 2010, waardoor u op 21 november 2011 gedurende vijf jaar verblijfsrecht kreeg in dit land. Bijgevolg werd uw regularisatieaanvraag zonder voorwerp gesteld op 21 februari 2012, daar u dus reeds over verblijfsdocumenten beschikte. In januari 2011 reisde u samen met uw partner terug naar Marokko. Gedurende ongeveer een maand verbleven jullie bij uw ouders in Tétouan, jullie brachten er een aangename vakantie door alvorens terug te keren naar België. Na enkele jaren strandde uw relatie. Dit leidde tot adresproblemen wat u betreft en uw Belgische verblijfsvergunning werd op 26 oktober 2015 gesupprimeerd. U bleef in België, maar uw (mentale) gezondheidstoestand ging achteruit. U werd ziek, hetgeen leidde tot verwardheid en geheugenverlies. Gedurende enkele jaren had u geen vaste verblijfplaats. Op 24 september 2018 werd u door de Antwerpse politie gearresteerd ingevolge een fietsdiefstal. Diezelfde dag mocht u met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten beschikken. Enige tijd later, op 13 mei 2019, werd u door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een effectieve celstraf van 6 maanden voor gewone diefstal. Een volgend bevel om het grondgebied te verlaten werd u afgeleverd op 20 mei 2021. U gaf hieraan echter geen gehoor en dit bevel werd tweemaal herbevestigd op 30 juni 2023 en 22 augustus 2023. Enkele weken voor deze eerste herbevestiging werd u een tweede maal door de correctionele rechtbank veroordeeld voor gewone diefstal, ditmaal kreeg u een celstraf van 15 maanden opgelegd. Op 22 augustus 2023 werd u door de politie staande gehouden nadat u op heterdaad betrapt werd voor alweer een diefstal. Hierna bleef u aangehouden en werd u overgebracht naar de gevangenis van Tongeren om er uw celstraf uit te zitten. Op 21 december 2023 werd er een eerste poging ondernomen om voor u een repatriëring naar Marokko te voltooien, maar deze kon uiteindelijk niet doorgaan nadat de geplande vlucht werd geannuleerd. U werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas teneinde u op een later moment van het grondgebied te verwijderen. Een tweede repatriëringsvlucht werd voor u georganiseerd op 3 januari 2024, maar nadat u zich die dag op de luchthaven had verzet kon ook deze niet doorgaan. Op 23 februari 2024 stond een derde repatriëringsvlucht voor u op de planning. Enkele dagen voordien, op 20 februari 2024, deed u een eerste verzoek om internationale bescherming in België.

Bij een terugkeer naar Marokko vreest u op straat te belanden, u stelt er na al die jaren niet meer te kunnen leven.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld

of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Idem wat betreft het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw terughrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verdelen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u beweert zich niet meer in Marokko te kunnen vestigen nadat u reeds gedurende bijna twintig jaar in België een leven hebt opgebouwd (CGVS, p. 13, p. 15). U stelt niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omwille van de slechte economische situatie waarin u zou belanden, u zou er geen goed leven kunnen uitbouwen en hebt er geen sociaal of familiaal netwerk waarop u zou kunnen terugvallen. Daarnaast verwijst u naar gezondheidsproblemen waarmee u zou kampen en het gegeven dat de Marokkaanse samenleving op vlak van gezondheidszorg en beschikbare medicatie niet kan worden vergeleken met de Belgische.

In deze dient eerst en vooral te worden aangestipt dat de door u aangehaalde asielmotieven op geen enkele manier verband houden met de criteria zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst mag nergens blijken dat u gericht zou worden vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. U brengt naar voren dat u Marokko louter uit socio-economische overwegingen hebt verlaten en naar Europa bent gereisd om er een betere toekomst voor uzelf uit te bouwen (CGVS, p. 7, p. 10, p. 13, p. 15). Dat u in uw land van herkomst niet zou kunnen terugvallen op een ondersteunend sociaal netwerk, alsook dat u in Marokko reeds geconfronteerd werd met armoede is betreurenswaardig te noemen, maar kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Dergelijke economische motieven ressorteren per slot van rekening niet onder het Vluchtelingenverdrag, evenmin vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kunnen uw verklaringen als zou het voor u werkelijk onmogelijk zijn om een leven op te bouwen in uw land van herkomst, moeilijk worden gevolgd. Zo bent u een alleenstaande man met een behoorlijke werkervaring op de teller – zowel in België als in Marokko –, u kan tevens terugvallen op een goede talenkennis en hebt in het verleden in het kader van uw verblijf in België duidelijk reeds een gedegen zelfredzaamheid en doortastendheid aan de dag gelegd (CGVS, p. 14). Voorts bent u een praktiserend moslim, hebt u geen noemenswaardige politieke affiliaties of hebt u nooit enige politieke activiteiten aan de dag gelegd en bent u in Marokko op geen enkel moment in aanraking gekomen met het gerecht (CGVS, p. 6, p. 7, p. 8). Uit uw verklaringen mag verder blijken dat uw jongere zus en haar gezin nog steeds woonachtig zijn in Tétouan en dat u, hoewel het contact enige tijd geleden verwaterde, dit contact wel degelijk opnieuw zou wensen te herstellen en hieromtrent pogingen kan ondernemen (CGVS, p. 8-9). Verder hebt u nooit ernstige problemen in Marokko gekend (CGVS, p. 13). Dat u inmiddels te oud zou zijn geworden om opnieuw te beginnen – u bent op heden slechts 41 jaar oud –, alsook dat u zich in België hebt geïntegreerd kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen (CGVS, p. 14). Er zijn met andere woorden wat u betreft werkelijk geen indicaties voorhanden dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

In de mate dat u verwijst naar bepaalde medische problemen en algemene gezondheidstoestand en u daaromtrent aanvoert dat u in Marokko geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 13-15), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek – die zich wat u betreft in wezen slechts beperkt tot blote beweringen, daar u geen objectieve documenten ter staving van deze verklaringen voorlegt – een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Marokko en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Daarbij kan nog worden toegevoegd dat het in wezen weinig ernstig te noemen dat u pas een eerste verzoek om internationale bescherming indient na bijna 20 jaar op Belgisch grondgebied te hebben verbleven. U verliet Marokko alreeds in de maand mei van het jaar 2004 en dit toen al met het idee dat dit vertrek wat u betreft definitief was (CGVS, p. 10). U wendde zich echter pas 20 februari 2024, ruim negentien jaar later, voor het eerst tot de asielpcedure. U brengt geen enkele reden naar voren die enige verschoning mag bieden voor deze laattijdigheid. Daarbij mag uit het administratief dossier blijken dat u doorheen de afgelopen twee decennia reeds meermaals met de Belgische autoriteiten, het Belgische gerecht en de Dienst

Vreemdelingenzaken in aanraking bent gekomen, alsook werd er u verscheidene keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat u zich niet in de mogelijkheid bevond om een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voren dat het vragen van asiel voor u in wezen nooit een prioriteit heeft gevormd (CGVS, p. 12-13). Dat u zich pas voor het eerst tot de Belgische asieldiensten hebt gericht op het moment dat er voor u reeds een derde vlucht gepland stond teneinde u van het grondgebied te verwijderen, is dan ook zonder meer opvallend te noemen. Het heeft er alle schijn van weg dat u uw verzoek om internationale bescherming ogenschijnlijk enkel indient om een geplande repatriëring te vrijdelen. Van iemand die beweert internationale bescherming te behoeven, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u dit gedurende bijna 20 jaar lang nooit deed en daarenboven zelfs voor een plezierreis bent teruggekeerd naar uw land van herkomst (CGVS, p. 11), ondermijnt onherroepelijk de ernst en de geloofwaardigheid van enige mogelijke vrees die u naar voren zou schuiven.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Er dient echter te worden besloten dat er in Marokko geenszins sprake is van een situatie die gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands conflict. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

U legde geen documenten neer die bij machten zouden zijn om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het middel zelf verwijst de verzoekende partij naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Vooreerst citeert de verzoekende partij een aantal door haar aangehaalde bepalingen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *"Het CGVS stelt dat de verklaringen van verzoeker weinig overtuigend zijn en hij niet geslaagd is om het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker is het niet eens met de bevindingen van het CGVS. Het CGVS stelt dat wanneer hij verwijst naar bepaalde medische problemen en algemene gezondheidstoestand (mentale problemen) en verzoeker daaromtrent aanvoert in Marokko geen toegang te hebben tot adequate medische zorg er door verzoeker slechts blote beweringen worden aangehaald en er geen objectieve documenten worden bijgebracht ter staving van deze verklaringen. Verzoeker kampt wel degelijk met ernstige mentale gezondheidsproblemen waarvoor hij in het verleden intensief behandeld is geweest in België.*

Hiervan bestaan de nodige medische verslagen en attesten. Verzoeker heeft deze documenten thans niet in zijn bezit. De desbetreffende documenten konden door verzoeker in de loop van de zeer korte procedure niet worden voorgelegd. Verzoeker werd een termijn van één week toegestaan om de kwestieuze documenten op te vragen bij de bevoegde medische diensten en artsen en bij te brengen in huidige procedure. Hij wenst te verduidelijken dat gelet op het bevel tot opsluiting in het gesloten centrum te Merksplas het voor verzoeker praktisch onmogelijk wordt gemaakt om dergelijke bewijsstukken bij de bevoegde diensten op te vragen en bij te brengen. Verzoeker dient hiervoor het nodige onderzoekwerk te verrichten en contact te leggen met de desbetreffende personen (zoals voormalige artsen, ziekenhuizen, e.d.m.) hetgeen voor hem onmogelijk is vanuit de geslotenheid en zeker in een periode van slechts één week tijd. Het CGVS is dan ook onzorgvuldig te werk gegaan door aan verzoeker een dermate korte tijdspanne te gunnen om zijn aanvraag te Staven. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met het bestaan van deze documenten en aldus met de aangevoerde medische toestand van verzoeker werd de beslissing onzorgvuldig genomen en onvoldoende gemotiveerd. Verzoeker beroept zich dan ook op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel. Verzoeker vreest dat hij zal worden blootgesteld aan inadequate medische zorg in Marokko gelet op de ernstige medische problematiek hetgeen een blootstelling zal inhouden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en een schending van art. 3 EVRM impliceert. Er kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op een onmenselijke behandeling in het land van herkomst. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd omtrent zijn vrees tot blootstelling aan een onmenselijke behandeling wanneer hij zal worden gerepatrieerd naar Marokko. Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het feit dat verwerende partij over een appreciatiemarge beschikt kan haar evenwel niet van haar onderzoeksplicht ontslaan. Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft allé vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht te verklaren waarom hij niet in staat is aan de nodige medische attesten te geraken dewelke zijn medische (mentale) problematiek bevestigen, dit rekening houdende met de zeer korte tijdsperiode die aan hem werd gegund om deze documenten op te vragen en bij te brengen. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een opr0echte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. De verzoekende partij betoogt dat zij niet kan terugkeren naar Marokko daar ze vreest op straat te belanden en er al jaren niet gewoond heeft. Ook verwijst ze naar haar medische situatie.

4.2. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald dat ze gedurende jaren niet meer in Marokko gewoond heeft en bij terugkeer naar Marokko vreest in een slechte economische situatie te belanden, dat ze gezondheidsproblemen heeft en dat de medische zorgen in Marokko niet vergelijkbaar zijn met de Belgische gezondheidszorg houden geen verband met één van de voormelde criteria. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangegeven betreffen dit problemen van gemeenrechtelijke aard. Bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht op voormelde motieven hieromtrent in de bestreden beslissing kunnen werpen.

4.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij niet kan terugkeren naar Marokko daar ze vreest op straat te belanden en er al jaren niet gewoond heeft. Ook verwijst ze naar haar medische situatie. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

5.4.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Bovendien vallen sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd, zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Marokko op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften en die van haar gezin. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd dat: *“U brengt naar voren dat u Marokko louter uit socio-economische overwegingen hebt verlaten en naar Europa bent gereisd om er een betere toekomst voor uzelf uit te bouwen (CGVS, p. 7, p. 10, p. 13, p. 15). Dat u in uw land van herkomst niet zou kunnen terugvallen op een ondersteunend sociaal netwerk, alsook dat u in Marokko reeds geconfronteerd werd met armoede is betreurenswaardig te noemen, maar kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Dergelijke economische motieven ressorteren per slot van rekening niet onder het Vluchtelingenverdrag, evenmin vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.*

Bovendien kunnen uw verklaringen als zou het voor u werkelijk onmogelijk zijn om een leven op te bouwen in uw land van herkomst, moeilijk worden gevolgd. Zo bent u een alleenstaande man met een behoorlijke werkervaring op de teller – zowel in België als in Marokko –, u kan tevens terugvallen op een goede talenkennis en hebt in het verleden in het kader van uw verblijf in België duidelijk reeds een gedegen zelfredzaamheid en doortastendheid aan de dag gelegd (CGVS, p. 14). Voorts bent u een praktiserend moslim, hebt u geen noemenswaardige politieke affiliaties of hebt u nooit enige politieke activiteiten aan de dag gelegd en bent u in Marokko op geen enkel moment in aanraking gekomen met het gerecht (CGVS, p. 6, p. 7, p. 8). Uit uw verklaringen mag verder blijken dat uw jongere zus en haar gezin nog steeds woonachtig zijn in Tétouan en dat u, hoewel het contact enige tijd geleden verwaterde, dit contact wel degelijk opnieuw zou wensen te herstellen en hieromtrent pogingen kan ondernemen (CGVS, p. 8-9). Verder hebt u nooit ernstige problemen in Marokko gekend (CGVS, p. 13). Dat u inmiddels te oud zou zijn geworden om opnieuw te beginnen – u bent op heden slechts 41 jaar oud –, alsook dat u zich in België hebt geïntegreerd kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen (CGVS, p. 14). Er zijn met andere woorden wat u betreft werkelijk geen indicaties voorhanden dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.”

De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Marokkaanse autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij onvoldoende tijd gehad heeft om de nodige documenten te verzamelen inzake haar gezondheidstoestand. Vooreerst blijkt dat de verzoekende partij reeds sinds mei 2004 in België verblijft, en dat er op 21 december 2023 een eerste poging ondernomen werd om de verzoekende partij naar Marokko te repatriëren, maar deze is niet doorgegaan daar de vlucht geannuleerd werd. De verzoekende partij wachtte bijna twintig jaar alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst op in het Rijk of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden aangegeven dat: *“U brengt geen enkele reden naar voren die enige verschoning mag bieden voor deze laattijdigheid. Daarbij mag uit het administratief dossier blijken dat u doorheen de afgelopen twee decennia reeds meermaals met de Belgische autoriteiten, het Belgische gerecht en de Dienst Vreemdelingenzaken in aanraking bent gekomen, alsook werd er u verscheidene keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat u zich niet in de mogelijkheid bevond om een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voren dat het vragen van asiel voor u in wezen nooit een prioriteit heeft gevormd (CGVS, p. 12-13).”* Dat de verzoekende partij naliet dit te doen en maar liefst bijna twintig jaar wachtte om een beschermingsverzoek in te dienen, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door haar geschatte problemen. In deze omstandigheden maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij onvoldoende tijd gekregen heeft om de nodige documenten inzake haar gezondheidssituatie te verzamelen. De verzoekende partij diende niet te wachten tot er voor haar reeds een derde vlucht gepland stond teneinde haar van het grondgebied te verwijderen om de nodige documenten in te zamelen. Wat betreft de medische problemen, namelijk de voorgehouden psychologische problemen, merkt de Raad voorts op dat uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof blijkt dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en

niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.4.2. Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, wordt opgemerkt dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

8. In de mate de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 april tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. HEIRBAUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS